

AFSTAMPLA, v. a. 1. Fullborda stämplingen af något. — *Afstämplande*, n. 4. o. *Afstämpling*, f. 2.

AFSTÅNGA, v. a. 2. 1) Genom stängsel afskilja en del af ett rum. *I ladugårdshuset a. ett särskilt rum för fåren.* — 2) Genom stängsel afdela en plats, ett rum i smärre. *Genom plank a. ett gårdsrum i två.* — 3) (fig.) Förhindra. *A. någon ifrån bruket af en sak.* — *A. vägen, tillförseln, återtåget för någon.* — Äfv. *Stänga af.* — *Afstångande*, n. 4.

AFSTÅNGNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afstänger. — 2) Ett afstängdt rum. — 3) Sjelfva stängseln.

AFSTÅNGSEL, n. 5. Se *Afstängning*, 2. o. 5.

AFSTÖKA, v. a. 4. Undanröjja, bortskaffa det som värst skräpar i ett rum, på en möbel, o. s. v. *A. ett rum, ett bord.* — *Syn.* Se *Ren-göra*.

AFSTÖTA, v. a. 5. 1) Medelst stötning afslå, afskilja. *A. hörn, kanter af, från, på en sten, ett bord.* — 2) Minska något genom stötning. *A. en sten i kanterna.* — Äfv. *Stöta af.* — *Afstötande*, n. 4. o. *Afstötning*, f. 2.

AFSUGA, v. a. 5. (böjes som *Suga*) 1) Medelst sugning afsöndra. — 2) (trädg.) Se *Sugym-pa.* — *Afsugande*, n. 4. o. *Afsugning*, f. 2.

AFSUTTEN, a. p. 2. neutr. — *et.* *A. kaval-lerist*, som blifvit afskedad eller hvars nummer blifvit indragen.

AFSVAFLÅ, v. a. 1. 1) (kem.) Afskilja svafvet ifrån ett ämne. — 2) (tekn.) Tillfyllest svafva. — *Afsvaflande*, n. 4. o. *Afsvafning*, f. 2.

AFSVALA, v. a. 1. 1) Småningom svala. — 2) (fig.) Minska, försvaga. *Tiden a-r ungdomens hetsighet.* — Äfv. *Svala af.* — *Afsvalande*, n. 4. — *A-s*, v. d. 1. Se *Afsvalna*. — Äfv. *Svalas af.*

AFSVALKA, v. a. 1. Småningom svalka. — Äfv. *Svalka af.* — *Afsvalkande*, n. 4. — *A-s*, v. d. 1. Småningom blifva sval. — Äfv. *Svalkas af.* — *Afsvalkning*, f. 2.

AFSVALNA, v. n. 1. 1) Småningom blifva sval. — 2) (fig.) Blifva mindre ifrig, eldig, livvad; aftaga. *Han är alltid het i början, men a-r snart. Hans nit, håg, ifver a-de förr, än man hade trott.* — Äfv. *Svalna af.* — *Syn.* Se *Minskas.* — *Afsvalnande*, n. 4. o. *Afsvalning*, f. 2.

AFSVANSA, v. a. 1. Stubba svansen af (t. ex. en häst). — *Afsvansande*, n. 4.

AFSVARFVA, v. a. 1. 1) Genom svarfning afskilja (t. ex. ojemnheter, qvistknölar, en kant, o. s. v.). — 2) Genom svarfning göra smalare, tunnare. — 3) Vid svarfning trycka på så hårdt med svarfjernet, att det, som skulle svarfas, briter af. *A. ett rör, som var ämndt till pip-skaft.* — 4) Grofvarfva. — 5) Fullborda svarfningen af något. — Äfv. *Svarfa af.* — *Afsvarfvande*, n. 4. o. *Afsvarfning*, f. 2.

AFSVEDA, v. a. 2. Medelst eld helt och hållet borttaga något (hår, fjun, lugg, dun) ifrån ytan af en sak. *A. dunet af en fågel.* Har äfven till objekt det, hvarifrån något genom svedning borttages, t. ex.: *A. en plockad fågel.* — Äfv. *Sveda af.* — *Afsvedande*, n. 4. o. *Afsvedning*, f. 2.

AFSVEDJA, v. a. 1. (landth.) Svedja mark, der skog blifvit fälld, så att den blir tjenlig att besås. — *Afsvedjande*, n. 4.

AFSVETTA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom

svettning blifva fri från någon vätska. *A. osunda vätskor.*

AFSVIMMA, v. n. 1. Falla i vanmakt. — *Syn.* Se *Dåna*. — Ordet utmärker hela fortgången af krafternas aftagande, tilldess sjelfva katastrofen inträffar, som betecknas med ordet: *Svimm-a*. — Äfv. *Svomma af.* — *Afsvimmande*, n. 4. o. *Afsvimning*, f. 2.

AFSVÜREN, a. p. 2. neutr. — *et.* Afgjord, bestämd. *A. fiende*.

AFSVÅLA, v. a. 1. Taga svålen af (t. ex. en skinka).

AFSVANGA, v. a. 2. Genom svängning afkasta. *De åkte på karusellen, och den starka farten a-ngde hatten af honom, af hans huf-vud, af hufvudet på honom.*

AFSVÄRJA, v. a. 5. (böjes som *Svärja*) 1) Medelst edgång högtidligt afsäga sig, förneka. *Drottning Kristina afsvor lutherska läran.* — 2) (fig.) Allvarsamt föresätta sig att öfvergifva (fel, last, ovana, o. s. v.). — *Syn.* Se *Öfvergifva*. — *Afsvärjande*, n. 4., *Afsvärjelse*, f. 5. o. *Afsvärjning*, f. 2.

AFSVÄRTA, v. n. 1. (föga brukl.) Vid beröring färga af sig svart. — Bättre *Svärta af sig*.

AFSYNA, v. a. 1. Syna ett fullbordadt ar-be, för att godkänna eller kassera det. — Äfv. *Syna af.* — *Afsynande*, n. 4. o. *Afsyning*, f. 2.

AFSÄGA, v. a. 1. 1) Sägga tvärs af. *A. ett bräde, en stock, ett vedträ. A-d på tre stäl-len.* — 2) Genom sägning afskilja en del ifrån ett helt. *A. ena ändan af ett bräde. A. ar-men, benet af en människa.* — Äfv. *Säga af.* — *Afsägande*, n. 4. o. *Afsägning*, f. 2.

AFSÄLLA, v. a. 1. Genom sällning afskilja. — Äfv. *Sälla af.* — *Afsällande*, n. 4. o. *Afsällning*, f. 2.

AFSÄGA, v. a. 2. (böjes som *Säga*) 1) Afkunnna (dom, utslag). — 2) *A. och A. sig*, v. r. Uttryckligt förklara, att man lemnar ifrån sig, öfverger något, hvartill man äger eller förmenar sig äga rättighet. *A. sig en rättighet, bestäm-nigen af en sak, åtnjutandet af en förmån. A. sig kronan, regeringen, ett embele, en tjenst, ett förtroende, ett fullmäktigskap.* (Fig.) *A. sig alla nöjen, bruket af starka drycker, o. s. v.* — I bem. 2. brukas *Afsäga* sällan, utan nästan alltid *A. sig*. — *Syn.* Se *Afräda*. — *Säga af* (i bem. 1) o. *Säga af sig* förekomma stundom. — *Afsägande*, n. 4.

AFSÄGELSE, f. 5. Handlingen, då man afsäger sig något. *A. af rättigheter, af makt och värdighet, af kronan, af regeringen, af brännvin, o. s. v.* — *Syn.* Se *Afrådande*.

AFSÄLJA, v. a. 2. (böjes som *Sälja*) Sälja slut på en vara. *Han har snart afsällt hela partiet.* — *Syn.* Se *Sälja*. — *A. sig*, v. r. Genom försäljning afhända sig. *Herr A. har afsällt sig allt, hvad han ägde.* — Äfv. *Sälja af* o. *Sälja af sig.* — *Afsäljande*, n. 4. o. *Afsäljning*, f. 2.

AFSÄNDA, v. a. 2. Sända bort ifrån en ort. Brukas mest i officiell och handelsstil. *A. en mi-nister, en ambassadör, en beskickning, en ku-rir till ett främmande hof. A. varor ifrån Stockholm till Göteborg landvägen. A. en last spannmål till London på brigen Thetis. A. en fora.* — *Syn.* Se *Sända*. — *Sända af* kan äfven brukas, isynnerhet i handelsstil. — *Afsän-dande*, n. 4.